

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovaným: **1) předseda Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2 a **2) předseda Obvodního soudu pro Prahu 10**, se sídlem 28. Pluku 1533/29b, Praha 10, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti obou žalovaných, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 2/2013, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 2/2013 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě ze dne 7. 12. 2012 podané u Městského soudu v Praze žalobce tvrdí, že předseda Městského soudu v Praze ani předseda Obvodního soudu pro Prahu 10 ho dodnes nevyrozuměli o prošetření skutečností uvedených v jeho podání ze dne 20. 1. 2012. Žalobce proto navrhl vydání tohoto rozsudku: *„zakazuje se oběma orgánům státní správy na úseku soudnictví, aby pokračovaly v porušování žalobcova práva na doručení vyrozumění o stížnosti a přikazuje se jim, aby obnovily stav před zásahem k únoru 2012, kdy vypršela lhůta k vyřízení tohoto podání, doručeného poštovní cestou s vlastní značkou MP200112/35, neprodleně tak učinily.“*

Městský soud v Praze posoudil podání žalobce jako žalobu proti nečinnosti správního orgánu a dne 2. 8. 2013 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému, než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předsedkyně senátu městského soudu, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, svůj návrh odůvodnila tím, že žaloba směřuje proti nečinnosti soudního funkcionáře Městského soudu v Praze a jsou tak splněny podmínky pro přikázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Poukázala na usnesení ze dne 18. 12. 2012, č. j. Nad 95/2012 – 6, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci rozhodl tak, že věc vedenou u Městského soudu v Praze přikázal Krajskému soudu v Praze. Závěrem uvedla, že účastníci byli podle § 9 odst. 3 s. ř. s. vyzváni, aby se vyjádřili k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, ve stanovené lhůtě se však nevyjádřili.

Po přezkoumání návrhu Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je důvodný.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout.

K objektivním pochybnostem o nepodjatosti soudců se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, k dispozici na www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Bude proto na předsedovi uvedeného soudu, aby věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který bude postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s. a přikáže věc jinému než místně příslušnému soudu.

Obdobný závěr zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 - 16, kde pro podjatost vyloučil všechny soudce specializovaných senátů krajského soudu z projednávání a rozhodnutí věci, jejímž předmětem byl přezkum rozhodnutí předsedy tohoto krajského soudu.

V usnesení ze dne 25. 8. 2011, č. j. Nad 18/2011 - 2, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*jestliže žalovaným správním orgánem je funkcionář soudu, jehož soudci by měli ve věci rozhodovat, jsou ve věci zpravidla všichni tito vyloučeni, neboť lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti, a proto nelze sestavit senát (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Důvod pochybovat o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů Krajského soudu v Českých Budějovicích spočívá ve vztahu těchto soudců k žalovanému, jímž je jejich nadřízený. Jakkoli jsou soudci před působením orgánů státní správy soudů (tedy i předsedy soudu) na jejich rozhodovací činnost chráněni nejrůznějšími instituty zaručujícími jejich nestrannost a nezávislost, přesto má předseda soudu určité možnosti, jak přímo či nepřímo působit na soudce svého soudu, např. úpravou rozvrhu práce, nejrůznějšími organizačními opatřeními či diskrecí při poskytování materiálních a technických prostředků potřebných pro výkon činnosti soudce. Navíc nelze vyloučit, že mezi soudci a předsedou soudu mohou existovat pozitivní či negativní vztahy (solidarita s nadřízeným, či naopak odmítavý vztah k němu), které mohou vytvářet pochybnost o jejich nepodjatosti. Pokud by právě tito soudci rozhodovali spor, jehož účastníkem je předseda daného soudu, hrozilo by, že by nebyli dostatečně emocionálně a vztahově vzdáleni věci, kterou by měli rozhodovat, a chyběl by jim potřebný odstup a nadhled. Všechny tyto okolnosti ve svém souhrnu jsou, nepřeváží-li jiné, důležitější důvody, kvůli nimž musí být požadavek bezvýjimečného zajištění nestrannosti modifikován, např. dané systémovou povahou soudnictví (v případě, že by*

pokračování

účastníkem řízení byl předseda jediného soudu, který ve věci může podle zákona rozhodnout, např. předseda Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti, museli by věc rozhodnout navzdory této okolnosti soudci tohoto soudu), důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudců v případě, že by měli rozhodovat ve věci, v níž je jedním z účastníků řízení (ať již v pozici soukromé osoby či správního orgánu) předseda nebo jiný funkcionář dotyčného soudu.“

Výše uvedené judikaturní závěry dopadají na posuzovanou věc, v níž se jedná o žalobu směřující proti předsedovi Městského soudu v Praze a předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 10, o níž by měl rozhodovat Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud z nich proto vycházel a dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný, neboť jedním ze žalovaných je předseda Městského soudu v Praze a lze tak mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud přikázal shora označenou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze (§ 9 odst. 1 s. ř. s.), neboť jde o soud, jenž má sídlo nejbližší k místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Přikázáním předmětné věci Krajskému soudu v Praze tedy bude nejlépe vyhověno kritériím rychlosti a hospodárnosti řízení.

V dalším řízení Krajský soud v Praze především vyzve stěžovatele, aby zaplatil soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví. Dále krajský soud posoudí, zda podání žalobce ze dne 7. 12. 2012 splňuje náležitosti žaloby vyžadované s. ř. s., zejména zda z něj lze zjistit, čeho se žalobce domáhá, zda ochrany před nečinností žalovaných ve smyslu § 79 s. ř. s. nebo zda se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením dle § 82 s. ř. s. Pokud dojde k závěru, že tyto náležitosti žaloba nesplňuje, vyzve krajský soud žalobce k odstranění vad žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu